

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Sport na de wedstrijd

Hof, J. van 't

Citation

Hof, J. van '. (1992). Sport na de wedstrijd. *Bestuurskundige Berichten*, 7(2), 27-28. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233565>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233565>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

een sticker op je bus zat, toen de bezorger er iets in gooide? Het is veel eenvoudiger als de verspreiders gewoon aan een regeling meewerken.

Een Leidse aanpak

Dat vond de gemeente Leiden ook. En waar de Groningse verspreiders niet wilden meewerken, daar wilde de Leidse verspreiders dat wel. Er werd een mondelinge afspraak gemaakt, dat de verspreiders net zullen doen op de sticker van Milieudefensie gesproken wordt van "ongeadresseerde handelsreclame." Het Leidse beleid is nog niet uitgekristalliseerd, maar het is de bedoeling nog voor de zomer te evalueren. Mochten de verspreiders zich niet aan de regeling houden, dan wil de wethouder ook in Leiden het Groningse artikel in de APV opnemen. Natuurlijk valt nog te bezien of na zo'n korte periode een evaluatie wel op zijn plaats is, maar ze zullen in Leiden vast wel weten waar ze mee bezig zijn. Verder kan elke Leidenaar de Milieudefensie-sticker op het gemeentehuis ophalen en wil men met het DMIN overleggen of ook hun sticker niet gratis via de gemeente verspreid kan worden.

De VNG doet mee

Ook de VNG heeft inmiddels actie ondernomen. In een brief die zij halverwege maart aan alle gemeenten toestuurt, geeft zij advies hoe het ongewenst drukwerk probleem aan te pakken. Zij onderscheidt twee manieren: een vrijwillige en een gedwongen. Bij de vrijwillige methode gaat het er slechts om, de burgers op de hoogte te brengen van

het bestaan van de Milieudefensie- en de DMIN-sticker. Door middel van voorlichting en overleg met de betrokkenen moet de gemeente proberen te komen tot een vermindering van de hoeveelheid reclamedrukwerk. Het bedrijfsleven kan gewezen worden op de voordelen die een gerichter bezorgen met zich mee brengt. Niet alleen hoeft er minder betaald te worden aan drukkosten, maar ook dalen de bezorgkosten. Bovendien neemt de doelgroep niet af: mensen die geen reclamedrukwerk willen ontvangen en het toch krijgen, zullen het hoogst waarschijnlijk ook niet doorlezen.

Als een gemeente kiest voor een dwingende manier om het reclamemateriaal te beperken, kan zij de hiervoor genoemde bepaling in de APV opnemen. Tevens adviseert de VNG in dit geval een sticker te ontwerpen en met het Openbaar Ministerie te bespreken hoe de vervolging van overtreders wordt aangepakt. Volgens de VNG is overleg met betrokkenen bij beide methoden uiterst belangrijk.

Waarschuwing

Ook al zal alleen al door de publiciteit de hoeveelheid ongewenste ongeadresseerde handelsreclame afnemen, toch hoeft dat niet noodzakelijk een verbetering voor het milieu te betekenen. Vooral de grotere reclamemakers zullen overgaan op het gebruik van *direct mail* en daarmee wellicht de papierwinst te niet doen. Ook zal de handhaving van een regeling zeer moeilijk blijven, zelfs al werken de partijen mee. Maar daarover zal nog wel het een en ander op papier worden gezet. **BB**

Sport na de wedstrijd

Jantien van 't Hof

Op dinsdag 28 januari werd in het academie-gebouw een lezing gehouden die de B.I.L. had georganiseerd. Over de lage opkomst kan ik kort zijn: het stuk van Saskia en Joost in deze BB zegt genoeg, met dien verstande dat ook de leden zich wel eens actiever op kunnen stellen. Want de lezing was heel interessant. Er waren twee sprekers, nl. Erwin Muller van het Crisis Onderzoeksteam van onze vakgroep en meneer Jaap de Leeuw van de politie uit Rotterdam, werkzaam in het district waarin stadion "De Kuip" ligt. Zij zouden ons twee uur onderhouden over voetbalvandalisme, een week nadat Groningse supporters weer eens hadden laten zien dat dit onderwerp nog steeds actueel is.

Geschiedenis van het voetbalvandalisme

In de jaren zestig en zeventig verandert het gedrag van grote mensenmassa's. Niet alleen voetbal-evenementen, maar ook andere festijnen zoals popconcerten lopen uit de hand. Men probeert de openbare orde te handhaven door steeds meer politie in te zetten. Eind jaren tachtig komt er een fase van bezinning. Men twijfelt aan het nut van die grote politiehordes. Ook ziet men in dat er een groot aantal actoren betrokken is bij het probleem. Immers, naast clubs, de K.N.V.B., de politie en de overheid hebben ook spelers, trainers en sponsors invloed. Het publiek zal zich immers anders gedragen in een saaie wedstrijd met veel overtredingen dan in een boeiende wedstrijd die sportiviteit uitstraalt.

Een ander aspect dat opvalt, is dat aan alle kanten de verantwoordelijkheden voor het probleem ontkend worden. De overheid ziet voetbalvandalisme als een probleem dat specifiek bij voetbal hoort en waarvoor de voetballerij derhalve verantwoordelijk is. De K.N.V.B. ziet het echter als een maatschappelijk probleem; vandalisme zoals dat elders in de samenleving ook voor komt. Het kennen van verantwoordelijkheden heeft er toe geleid dat het beleid ten aanzien van het voetbalvandalisme voor het grootste deel door de politie is ontwikkeld.

Bij het probleem van voetbalvandalisme gaat het vooral om een groepsprobleem. Dit bleek met name uit de video die meneer de Leeuw

had meegebracht. Het liet een interview van Adriaan van Dis met Bill Buford zien. Deze Buford had zeven jaar lang de supporters van Manchester in Engeland gevolgd. Hij vertelde over zijn ervaringen als echte voetbalsupporter. Als hij middenin het stadion zat, kon hij zich helemaal laten meeslepen en had hij zelfs met de meest lage dingen geen moeite meer.

De verhalen over de toestanden in en rond het stadion kunnen echter een groot deel van deze ervaringen verklaren. Stel dat je bijvoorbeeld als Feyenoord-supporter staat te wachten bij de ingang van het stadion en de tegenpartij komt zojuist aan. Deze supporters, stel dat het om Ajacieden gaat, hebben al een uur in de trein gezeten. Zij hebben wellicht al het een en ander achterover gegoten en zijn in een uitgelaten, opgefokte stemming. Allemaal dragen zij rode Ajax-sjaaltjes en zingen en schreeuwen ze je alles toe wat jij nu net niet wilt horen (namelijk dat Ajax kampioen wordt en van Feyenoord daarom niets heel zal laten). Op dat moment voel je je echt bedreigd en is het aantrekkelijk om jezelf in je eigen groep te kunnen verbergen.

Het meest schokkende van Bufords verhalen was dat er onder de supporters een aantal mensen waren die slechts één doel hadden, namelijk het overtreden van de wet.

Oplossingen

Wat zijn de mogelijkheden om het voetbalvandalisme probleem in Nederland op te los-

sen? Erwin Muller geeft drie soorten oplossingen: Ten eerste maatregelen in de technopreventieve sfeer. Het gaat hier bijvoorbeeld om hekken, netten en video-camera's. Ten tweede zijn er maatregelen in het kader van repressief beleid mogelijk. Dan gaat het om het verbeteren van politie, informatie, de vervolging etc. Een derde vorm van beleid is van een geheel andere aard. Het gaat hier om sociaal-preventief beleid, dat Nederland met succes heeft toegepast tijdens het W.K. in Italië. Het gaat erom, de voetbalsupporters op een menselijke manier te benaderen, ze te begeleiden en aan te geven wat zij wel en wat zij niet kunnen doen. Dit beleid overschrijdt de grenzen van het stadion, het behelst ook jeugdwezijn en scholing. Een soort sociale vernieuwing voor voetbalsupporters dus.

Ook De Leeuw is enthousiast over deze vorm van omgaan met supporters. Wat hem het meeste stoort is de "BoBo-houding" van zowel de K.N.V.B. als de clubs. Hij voorspelde dat het woord "boboïsme" binnenkort in de Dikke Van Dale komt. De voetballerij zou zich niet zo druk moeten maken over hun kostuumpjes, maar zich moeten richten tot de supporters. Eigenlijk een vorm van marktgericht denken. Het gaat om een zeer hechte aanhang, de supporters volgen de clubs over de hele wereld. Goed contact tussen supporters en de clubs zou er voor kunnen zorgen dat gezamenlijke belangen naar voren komen. Het niet uit de hand lopen van de rellen in de voetbalstadions is zo'n gezamenlijk belang. Als de supporters zich normaal gedragen worden clubs immers niet gestraft en kan het betaald voetbal gewoon blijven bestaan.

De organisatie van het E.K. in 1996 Nederland heeft zich kandidaat gesteld voor de organisatie van het Europees Kampioenschap voetbal in 1996. Dit is in het kader van de problematiek ook interessant.

Het is de bedoeling dat er zestien deelnemers meedoen. Vanwege het uiteenvallen van allerlei landen in Europa wordt het gebruikelijke aantal van acht deelnemers namelijk te laag gevonden. Hoewel de Kuip op dit moment

het enige respectabele stadion van Nederland is, zullen er volgens de K.N.V.B. in 1996 voldoende stadions zijn om alle wedstrijden te kunnen laten spelen. Er zullen nieuwe gebouwd worden en oude zullen worden opgeknapt en vergroot. Een blik op de slepende kwestie van de besluitvorming over de sloop van het Olympisch stadion in Amsterdam laat echter zien dat het (ver)bouwen van stadions in ons land niet iets is wat je zomaar eventjes doet. Het is vreemd dat de K.N.V.B. dan ook voorbij gaat aan de politiek-bestuurlijke problemen, die te verwachten zijn.

Een ander interessant probleem van het houden van de EK in Nederland is dat van de openbare orde. Enorme aantallen supporters zullen van Groningen naar Eindhoven en weer terug moeten. Lokale openbare orde wordt dan landelijke openbare orde. De burgemeesters van de verschillende steden waarin straks gevoetbald gaat worden hebben toegezegd mee te zullen werken. Maar nu komt de reorganisatie van de politie om de hoek kijken. Volgens meneer De Leeuw zullen de verantwoordelijkheden voor de openbare orde in 1996 hierdoor heel anders liggen. Straks is Nederland verdeeld in regio's en hebben de toezeggingen van de burgemeesters geen of althans weinig waarde meer, omdat ook de toestemming van andere burgemeesters uit de regio nodig is. Ogenschijnlijk een klein facet van het festijn, maar welke consequenties zoiets heeft kan niemand voorspellen.

Het toernooi zou voor Nederland grote voordelen kunnen hebben. Economische, maar ook maatschappelijke. Het zou immers wel eens kunnen gebeuren dat het probleem voetbalvandalisme eindelijk eens echt in de aandacht komt. Het is immers duidelijk dat Nederland tijdens zo'n toernooi geen voetbalvandalisme kan gebruiken. Daarom zou 1996 weleens het jaar van de waarheid kunnen worden. BB

1992: Het grote meedenk jaar?!

Saskia van Laar en Joost Voerman

In de BB van januari 1992 roept B.I.L.-voorzitter Jurgen Mink de leden op "gezamenlijk onze weg te kiezen en zo met de B.I.L. een nieuwe, andere toekomst in te gaan". Mink hoopt dat 1992 het "grote meedenk jaar" gaat worden. Aangezien wij tot "meedenken" altijd bereid zijn, deze bijdrage.

In het hiervoor reeds genoemde artikel doet Mink een voorstel tot verandering: het aantal activiteiten zal moeten afnemen.

Wat een nonsense! Wat organiseert de B.I.L. nu daadwerkelijk? Tot op heden hebben wij dit B.I.L.-jaar nog maar bar weinig van activiteiten mogen merken. Ja, we ontvangen die fraaie nieuwsbrief, prachtig gelay-out op de nieuwe computer, ook krijgen we sporadisch (? red.) een uitstekende BB, maar verder?

Er staan weliswaar nog veel activiteiten op het programma, maar die vinden allemaal plaats in de periode van maart tot mei!

Zeker voor oudere jaars zijn er geen activiteiten meer die aanspreken. En daar moet iets aan veranderen. Het moet naar ons idee zo zijn dat een studievereniging een toegevoegde waarde geeft aan de studie. Het moet een intellectuele uitdaging bieden. Biedt de B.I.L. zo'n uitdaging dan zullen de studenten, ondanks de vijf-jaren maatregel van Ritzen, bereid zijn om tijd en energie te stoppen in de vereniging. Op zo'n moment gaat een studievereniging niet ten koste van de studie maar kan het juist stimulerend werken.

Een mooi uitgangspunt, maar hoe zet je dit om in daden? Allereerst zal er financiële ruimte geboden moeten worden voor nieuwe activiteiten. En die ruimte is er. De B.I.L. is een rijke vereniging en weet bij het opstellen van een begroting soms van gekkigheid niet waar ze het geld moet laten. Kenmerkend is dat dit bestuur, veel of zelfs meer geld stopt in de almanak, feesten en een nieuwe computer. De feestcommissie krijgt ruim f2.600,00 tegen een schamele f400,00 voor lezingen!

Dit geld is ons inziens beter te besteden aan activiteiten waarbij de actieve deelname en

participatie van de leden gevraagd wordt. Te denken valt bijvoorbeeld aan workshops, cursussen, tutorgroepjes, lezingen en het stimuleren van studie-disputen.

Bij workshops en cursussen valt te denken aan het aanbieden van een cursus "Journalistiek Schrijven" of "Cambridge Debating". Ook het spelsimulatieweekend zou uitstekend in dit kader passen.

Voorstudie-disputen en tutorgroepjes kunnen zeer aantrekkelijk zijn voor ouderejaars. Het gezamenlijk verdiepen in een bepaald thema, wordt vaak tijdens de colleges gemist. In 1989 is, vanuit de vakgroep, al eens een poging gedaan een tutorsysteem op te zetten. Er is ruim voldoende budget beschikbaar om dit alles onder leiding van deskundigen te laten plaatsvinden.

Kortom, na enig meedenken, komen wij tot de conclusie dat het niet tijd is voor minder maar voor andere activiteiten. Een aantal evenementen lopen namelijk wel verrassend goed (de TUB, het symposium, de Informatiedag Bestuurskundige en Arbeidsmarkt).

Het teruglopend bezoekersaantal bij feesten en de toenemende belasting voor meer studie-gerichte activiteiten, wijst er op dat er ook vanuit de rest van de leden behoefte is aan een echte studievereniging. Het gezelligheidsaspect kan beter aan anderen overgelaten worden.

We zijn het dus helemaal met Mink eens dat het tijd wordt voor de B.I.L. om "een nieuwe, andere toekomst in te gaan". Niet alleen doorgaan op de zekere, maar enigszins versleten, weg, maar gewoon lekker experimenteren en wat aanklooiën!

Jurgen, nog een borrel? BB